

man ikke uden Anmeldelse vil finde sig i, at Folk udenfor Communen indfinde sig for at betle, medens man af Mennekelighedshensyn i mange Tilfælde vil undlade Anmeldelse, naar de Paagjældende henhøre til Communens egne Beboere, og jeg vilde ansee det for meget hensigtsmæssigt, om en saadan Anmeldelse skulde gaae forud, førend Nogen blev idømt Straf for Betleri. En Omstændighed skal jeg tillige omtale, som vistnok i flere Communer bidrager til, at man nu seer igjennem Fingre med Betleri af Communens egne Fattige, og det er den, at der, saavidt jeg erindrer under 3die Decem-ber 1856, af Indenrigsminister Krieger blev udsendt et Circulaire, hvori der blev paabudt en overdreven og urimelig Luxus ved Opførelsen af nye Fattighuse, idet der nemlig blev foreskrevet, at disse Fattighuse skulde være smaa Palæer, Boliger, som Gaardmandsclassen paa Landet — her kan ikke være Tale om Huusmandsclassen — ikke engang kender til, uden maaskee i ganske enkelte Tilfælde. Dette er et saa urimeligt og ubilligt Forlangende, at Communerne, hvor det paa nogen Maade er muligt, afholde sig fra at opføre Fattighuse, idet nemlig Circulairet forbyder Amtmændene at indsende til Ministeriets Approbation Tegninger over Fattighuse, der ikke svare til disse Fordringer. Jeg vil troe, at dersom den nuværende ærede Indenrigsminister vil udsende et nyt Circulaire, udarbejdet efter hans Begreber om, hvad Loven i saa Henseende fordrer, og hvad der forøvrigt kan forlanges af Mennekelighedshensyn, og hvorefter Fordringerne fra det Offentliges Side med Hensyn til Opførelsen af Fattighuse sættes ned til det Rimelige og Billige, da vilde dette bevirke, at der blev opført flere Fattighuse omkring i Communerne, end der ellers vil blive opført. Jeg troer at burde udtale dette ved denne Leilighed for at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa en saadan Foranstaltning, som deels vil medføre Opførelsen af flere Fattighuse og deels sætte Communerne istand til at indskrænke Betleriet paa de Steder, hvor de selv føle, at de have Trang til Fattighuse, men ikke ville bygge dem paa en luxuriøse Maade og derfor maaskee finde sig i at taale mere Betleri i Communen, end de selv ønske. Jeg skal ikke opholde Thinget længere,

da det, jeg forøvrigt kunde have at sige, allerede er sagt iforveien, og det bedre, end jeg kunde sige det.

Safs: Ved at gennemlæse dette Lovudkast tilligemed Motiverne og deraf erfare, at den ældre Lovgivning har lagt strengere Straffebestemmelser paa Løsgængerer og Betleri end den, som her ere foreslaaede, blev jeg meget forstræffet, men det trøstede mig, at disse Straffebestemmelser, som det saa ofte gaaer, kun have faaet saa liden Anvendelse; naar Lovene ikke passe til Livet, blive de Gubstælv kun undtagelsesviis brugte, fordi det vilde skaffe Politimestrene alfor stort Besvær, og derfor see de igjennem Fingrene dermed. Naar jeg saaledes finder den ældre Lovgivning ubrugelig og umenneskelig, saa finder jeg de nu foreslaaede Bestemmelser at være alfor strenge, og jeg kommer derfor til at spørge: hvad er dog egentlig Løsgængerer og Betleri, hvilket Begreb indeslutte disse to Ord, affect fra Alt, hvad et juridisk eller theologisk System kan have lagt ind under dem. Det Naturlige er, at det Betleri og Løsgængerer, som skal være Gjenstand for Straf, maa være Noget, der gjør Indgreb i Andres Rettigheder, thi i egentlig Forstand, i reen menneskelig Forstand kan jo ethvert Menneffe paa en eller anden Maade kaldes en Betler, om ikke for Andre, saa dog for Vorherre, ligesom ogsaa ethvert Menneffe, selv om det er den arbeidsomste og dygtigste Mand, maa, naar han seer tilbage paa sit Liv, tilstaae for sig selv, at han mange Dage deraf har været en Løsgænger, ja, maa maaskee tilstaae, at han i en længere Periode har gaaet og drevet og ikke veed, hvad Nytte han har gjort. Naar man i al menneskelig Ødmødighed gaaer ud fra dette, kommer man til at dømme meget mildere om dem, der blive udraabte som offentlige Betlere eller Løsgængere. Der kan, som jeg synes, derfor kun egentlig være Spørgsmaal om Straf, naar der bliver klaget over, at Betleri og Løsgængerer af de Paagjældende drives for vidt; dette var da et Begreb, som kunde anvendes i Livet og som der kunde gives Lov for; thi det er til ubodelig Skade, naar man har Love nedskrevne paa Papiret, der ligefrem ere upraktiske og uoverholdelige, og saadant er Tilfældet, naar